

Den 19. februar 1960 afgik statsminister *H. C. Hansen* ved døden. I folketingets første derefter følgende møde mindedes formanden, *Gustav Pedersen*, ham i følgende ord:

„Det er min tunge pligt at meddele folketinget, at Danmarks statsminister, folketingsmand *H. C. Hansen*, er afgået ved døden.

Vi vidste, da hans sygdom skærpedes ved den tid, hvor den burde have været i aftagende, at hans tilstand var alvorlig; men vi håbede så længe, vi turde, og så måtte vi alligevel til slut gøre os fortrolige med, at en livsgerning var tilendebragt.

H. C. Hansens politiske interesse begyndte tidligt, og den var allerede i de helt unge år så intens, at han på naturlig måde voksede ind i de tillidshverv, som førte ham frem i forreste række i dansk politik. Han havde let ved at tilegne sig det for hans arbejde nødvendige stof, og han kunne uden vanskelighed forme det til gode indlæg og rammende replikker både i tale og skrift. Han stræbte dog først og fremmest efter at anvende det, som han tilegnede sig, i et opbyggende arbejde.

Det betød ikke, at *H. C. Hansen* var en aladdintype, der kom halvvejs legende til sine resultater. Han arbejdede sig frem til dem, og han arbejdede flittigt og metodisk. Han erhvervede sig en omfattende politisk, historisk og nationaløkonomisk viden, og han glemte ikke, at en dansk politiker, der i videste forstand vil tjene sit land, både må

